

Sygn. akt I C 584/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Dorota Słowik

Protokolant: sekretarz sądowy Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2020 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

(...)

przeciwko M. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 4.405,52 zł. (cztery tysiące czterysta pięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 października 2019 r. do dnia 10 grudnia 2020 r.,
2. zasądzoną w punkcie 1. kwotę roszczenia głównego rozkłada na 23 raty, 22 pierwsze w kwotach po 200 zł (dwieście złotych), ostatnia 23. w kwocie 5.52 zł (pięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze), płatnych w terminach miesięcznych, do końca każdego miesiąca, poczynając od miesiąca, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w terminie płatności każdej raty,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 158,50 zł. (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 584/20

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła przeciwko M. M. pozew o zapłatę kwoty 9.070,77 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanymi od dnia 16 października 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie weksla z dnia 5 czerwca 2019 r. do zapłaty w dniu 15 października 2019 r. kwoty 9.070.77 zł. Powódka podniosła, iż wezwała pozwanego do wykupu weksla, jednakże pozwany do dnia dzisiejszego nie dokonał żadnej wpłaty. Powódka wywodziła, iż weksel został wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie zwrotu całej sumy z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z 5 czerwca 2019 r. Powódka zaznaczyła, że także wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia okazało się bezskuteczne.

Pismem z dnia 15 stycznia 2020 r. powódka skorygowała żądanie pozwu wskazując, że domaga się zasądzenia od należności głównej dochodzonej pozwem odsetek ustawowych za opóźnienie.

W dniu 27 stycznia 2020 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 3620/19 wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na rzecz powódki przeciwko M. M..

Pozwany M. M. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany wskazał, iż od 2009 r. jest uzależniony od środków psychotropowych, co zaburzało jego czynności psychiczne. W ocenie pozwanego umowa została zawarta w okresie, w którym pozwany znajdował się w stanie uniemożliwiającym mu swobodne i świadome podjęcie decyzji i wyrażnie woli.

Na terminie rozprawy 13 października 2020 r. pozwany wskazał, iż zawarł z powódką ugodę i spłaca zobowiązanie w kwocie 200 zł. miesięcznie. Wskazał, że w innych sprawach z jego udziałem wydano opinie, w których biegły z zakresu psychiatrii wskazał, że pozwany był w stanie podjąć decyzję świadomie i swobodnie, mimo swojego uzależnienia. Pozwany odnosił, że nie miał możliwości negocjowania wysokości prowizji, przyznał, że potrzebował gotówki nie zastanawiał się nad wysokością prowizji, czy zawarciem umowy bez opcji „(...)”. Pozwany wskazał, że nie uchyła się od spłaty zobowiązania, ale ponieważ nie jest to jego jedyne zobowiązanie do spłaty wnosi o rozłożenie należności, wynikającej z umowy na raty.

W trakcie toczącego się postępowania powódka przyznała, że pozwany wpłacił na jej rzecz kwotę 300 zł, co za tym idzie w tym zakresie cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia, wnosząc o umorzenie postępowania w tym zakresie i zasądzenie na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania. Powódka w piśmie z dnia 25 sierpnia 2020 r. wskazała, że dochodzi roszczenia na podstawie weksla. W umowie pożyczki pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki kwoty 9.060 zł., na kwotę tę składała się kwota pożyczki 4.000 zł., opłata przygotowawcza w kwocie 129 zł. oraz wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 3.271 zł. Dodatkowo pożyczkobiorca zdecydował się na zakup usługi „(...)”. Umowa zawarta między stronami stanowiła umowę o kredyt konsumencki, powódka zastosowała się do przepisów o limicie dotyczącym maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu. Powódka wskazała, iż pozaodsetkowe koszty kredytu są przychodem nie zaś dochodem pożyczkodawcy. Na wysokość wynagrodzenia prowizyjnego składa się zapłacona przez powódkę kwota podatku dochodowego od osób prawnych, wynagrodzenie za pośrednictwo w zawieraniu umów, wypłacone na rzecz doradcy finansowego i koszty pozyskania kapitału pożyczek. W ocenie powódki żaden z przepisów, ani też wytycznych (...) nie wskazuje, aby pożyczkodawca musiał wykazać poniesienie kosztów pozaodsetkowych kredytu, mają one jedynie mieścić się w limicie wyznaczonym art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. M. dnia 5 czerwca 2019 r. zawarł z powódką (...) Spółką Akcyjną w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

(okoliczności bezsporne, umowa k. 77- 80)

Integralną częścią umowy pożyczki była deklaracja wekslowa wystawcy weksla, w której pozwana upoważniła powoda do wypełnienia weksla.

Mocą zawartej przez strony umowy pożyczki nr (...) powód udzielił pozwanemu pożyczki ustalając następujące jej warunki:

4. kwota udzielonej pożyczki - 4.000 zł;

5. opłata przygotowawcza- 129 zł;

6. prowizja – 3.271 zł;

- (...) – 600 zł.,

7. wysokość miesięcznej raty- 302 zł;
8. całkowity koszt pożyczki 5.060 zł.,
9. całkowita kwota do zapłaty- 9.060 zł.

Splata pożyczki miała nastąpić w 30 miesięcznych ratach po 302 zł, do dnia 18 grudnia 2021 r. Pierwszą ratę należało uiścić do dnia 15 lipca 2019r.

Celem zabezpieczenia pożyczki pożyczkobiorca wystawił i przekazał pożyczkodawcy w dniu podpisania umowy weksel in blanco, który miał zostać wypełniony w przypadku braku spłaty zobowiązania (§ 3 ust. 1 umowy).

Jeżeli pożyczkobiorca nie zapłaciłby w terminie określonym w umowie raty pożyczki, a opóźnienie w płatności przekroczyłoby 30 dni, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego terminu i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania (§ 8 umowy, deklaracja wekslowa).

(dowody: umowa po pożyczki gotówkowej nr nr (...) – k. 77-80, deklaracja wekslowa – k. 82; karta odsetek- k. 92, weksel- k. 5, harmonogram spłat- k. 81, karta klienta- k. 90-90v; wniosek o udzielenie pożyczki –k. 83).

Pismem z dnia 16 sierpnia 2019 r. powódka wezwała M. M. do zapłaty zaległych 2 rat pożyczki, wymagalnych w dniach 15 lipca 2019 r. i 15 sierpnia 2019 r. w łącznej wysokości 604 zł w terminie 7 dni. Powódka zaznaczyła, iż w przypadku braku wpłaty ww. kwoty w określonym terminie, umowa pożyczki nr (...) zostanie wypowiedziana i wszystkie zobowiązania z niej wynikające zostaną postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Pożyczkodawca wskazał, że prognozowana kwota roszczenia w przypadku wypowiedzenia umowy to 9.061,85 zł. Przesyłka po jej dwukrotnym awizowaniu została zwrócona do nadawcy.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty- k. 93, potwierdzenie nadania przesyłki- k. 94-96, wydruk ze strony www.poczta - polska pl – k. 97-98)

W dniu 15 września 2019 r. powódka sporządziła adresowane do M. M. pismo stanowiące wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla. W treści pisma zaznaczono, że zadłużenie wynosi 9.070,77 zł. Pożyczkodawca w piśmie zawarł wezwanie do wykupu weksla in blanco w ciągu 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Powódka zaznaczyła, że po upływie 30 dni, rozpocznie naliczanie odsetek umownych.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla- k. 99, potwierdzenie nadania przesyłki- k. 100-102).

Pozwany M. M. obecnie pracuje, otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 4.300-4.500 zł., na wynajem mieszkania w okresie grzewczym przeznacza kwotę 1.400 zł., na prąd kwotę 100 zł., gaz. 30-40 zł. miesięcznie. Sam prowadzi gospodarstwo domowe, na chwilę obecną nie ma zajęć komorniczych, ale toczy się z jego udziałem kilka postępowań, nadto w sprawach kilku zobowiązań porozumiał się z wierzycielami i spłaca zobowiązania w ratach. Wszelkie zobowiązania pozwanego z rozmaitych pożyczek i kredytów kształtują się na poziomie 1.400 zł. miesięcznie. M. M. ma do spłaty nadto zobowiązanie wynikające z karty kredytowej na rzecz A. (...)w kwocie 2.500 zł. Pozwany zażywa na stałe leki antydepresyjne, których koszt wynosi 30-40 zł. miesięcznie, dodatkowo ponosi koszt dojazdów do pracy w kwocie około 80 zł.

(dowód: zeznania pozwanego M. M. w charakterze strony – k. 115-115v – 00:00:53-00:07:31, 00:09:47-00:19:09).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz w oparciu o fakty przyznane przez same strony. Dokumenty Sąd uznał w pełni za wiarygodne, bowiem strony nie kwestionowały

ich prawdziwości. Sąd uznał za wiarygodne zeznania złożone przez pozwanego w charakterze strony, albowiem były one spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w złożonych dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 720 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwałik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Nie ulega wątpliwości Sądowi, że pozwany i powódka zawarli ważną umowę pożyczki. Pozwany podnosił co prawda, że w chwili zawarcia umowy zmagał się z uzależnieniem od środków psychotropowych, nie mniej jednak samo uzależnienie nie powoduje, że pozwany złożył oświadczenie woli będąc w stanie wyłączającym swobodne i świadome podjęcie decyzji i wyrażenie woli. Samo uzależnienie nie świadczy o tym, że pozwany nie miał świadomości, jakiego rodzaju zobowiązanie zaciąga, że nie wiedział, jaka jest jego wysokość, czy warunki zawarcia umowy. Pozwany sam przyznał w trakcie przesłuchania, iż interesowało go szybkie podpisanie umowy i otrzymanie gotówki, był zatem świadomy, że podejmuje określone zobowiązanie. To, że nie zadał sobie trudu, aby się zaznajomić szczegółowo z postanowieniami umowy, nie świadczy o tym, że nie została ona ważnie zawarta.

Wymaga podkreślenia, iż w rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła należności na podstawie weksla. Przedstawiony przez powódkę weksel był wekslem in blanco, a zatem wekslem niezupełnym w chwili jego wystawienia. Weksel ten został wystawiony w celu zabezpieczenia wykonania przez pozwaną zobowiązania ze stosunku podstawowego – umowy pożyczki.

Wskazać należy, iż nawet przy abstrakcyjności zobowiązania wekslowego, sąd ma możliwość badania stanu faktycznego wynikającego ze stosunku podstawowego, w tym ustalenia, czy odpowiedzialność dłużnika w ramach stosunku wekslowego odpowiada rozmiarowi jego odpowiedzialności wynikającej ze stosunku podstawowego (tu umowy pożyczki). Wskazać należy, że w wyniku porozumienia osoby wręczającej weksel in blanco i jego odbiorcy ściśła więź pomiędzy zobowiązaniem wekslowym a zobowiązaniem, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, przejawia się tym, że wierzyciel nie może z mocy weksla uzyskać w zasadzie więcej praw niż przysługuje mu w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność. Z tych przyczyn zdaniem Sądu kontrola postanowień umownych w zakresie regulacji art. 3851 – 3853 k.c. jest nie tylko uprawnieniem, ale też obowiązkiem sądu, nawet w przypadku, gdy zarzutów takich strona pozwana nie podnosi. Sąd zobowiązany jest czuwać, aby podmioty stosunków cywilnoprawnych pod przykryciem zobowiązania wekslowego nie przemyślały postanowień niedozwolonych i nie wykorzystywały słabszej i często nieporadnej strony tych stosunków jakim są konsumenci. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzeczeniu (...) C-176/17, w którym wskazano, że sąd krajowy nie może ograniczyć się do badania ważności zobowiązania wekslowego z punktu widzenia zachowania formalnych warunków weksla, z pominięciem stosunku podstawowego.

Powódka w piśmie procesowym zawarła stwierdzenie, że pozaodsetkowe koszty kredytu określone w umowie mieszczą się w limicie określonym w art. 36a ukk. Zdaniem Sądu nie wyłącza to możliwości ich prawnej analizy także przez pryzmat innych norm prawa cywilnego, wskazać bowiem należy, iż celem regulacji określonych w ustawie o kredycie konsumenckim jest ochrona konsumentów przed nadmiernym obciążaniem ich kosztami udzielonych kredytów, a nie przyznawanie pożyczkodawcy uprawnienia do naliczania opłat w maksymalnej przewidzianej przez tą ustawę wysokości bez względu na to czy poniósł on jakiegokolwiek koszty związane z zawarciem umowy pożyczki. W szczególności kontrola ta może być przeprowadzona przez pryzmat art. 3851 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 3851 § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przez rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć przy tym nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

W kontekście powyższych regulacji, wskazać należy, że powódka dochodziła oprócz spłaty kapitału pożyczki wraz z odsetkami również dodatkowych kosztów w postaci opłaty przygotowawczej w wysokości 129 zł, prowizji w wysokości 3.271 zł oraz kwoty 600 zł z tytułu (...). Wymaga podkreślenia, iż prowizję określono na poziomie 3.271 zł, co stanowi kwotę odpowiadającą 65% udostępnionego pożyczkobiorcy kapitału. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu I instancji, prowizja zastrzeżona w umowie, z której powódka wywodzi swe żądanie, jest rażąco wygórowana. Z tego też powodu postanowienie umowne określające jej wysokość w ocenie Sądu uznać należało za sprzeczne z dobrymi obyczajami i godzące w interes konsumenta. W ocenie Sądu powódka nie wskazała jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby przekonanie o racjonalności i celowości określenia prowizji właśnie na tak wysokim poziomie. Powódka wskazała co prawda, że w związku z prowadzoną działalnością ponosi koszty podatków, opłat za pośrednictwo, czy z tytułu zabezpieczenia środków na wypłatę pożyczek. Nie mniej jednak w ocenie Sądu są to typowe koszty ponoszone przez podmioty prowadzące określoną działalność, nie jest zatem zrozumiałe aby koszty te przerzucać w takim zakresie na konsumenta. Powódka nie wykazała też - wbrew obowiązkowi określonemu w art. 3851 § 4 k.c. - aby wskazane postanowienie umowne zostało indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Pozwany wskazał, że nie orientował się, w jakim zakresie poniesie koszty prowizji, ani też nikt nie informował go, czym jest(...) i jakie z tego postanowienia płyną dla niego udogodnienia. Nadto nikt nie informował pozwanego, że może on zawrzeć umowę bez opcji (...). Zdaniem Sądu praktyka powódki polega na oferowaniu konsumentom pożyczek, które obciążone są maksymalnymi kosztami pozaodsetkowymi, dodatkowo nakłada się na klientów dodatkowe zobowiązania za tzw. „uprawnienia”, które de facto nie stanowią dla konsumenta żadnych udogodnień, co wynika bezpośrednio z treści umowy, określających uprawnienia, wynikające z (...). Tym samym działanie takie zmierza do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. W ocenie Sądu, opłaty pobierane przez powódkę przy udzieleniu pożyczki stanowią w rzeczywistości dodatkowe, nadmiernie wygórowane w stosunku do wysokości kapitału, wynagrodzenie powódki, które ponosi konsument. Wskazać nadto należy, że prowizja określona w umowie, z której powódka wywodziła swe żądanie, nie stanowi świadczenia głównego w rozumieniu art. 3851 § 1 k.c. zdanie drugie. Pojęcie „głównych świadczeń” stron należy interpretować wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Zgodnie zaś z art. 720 § 1 k.c., elementem przedmiotowo istotnym umowy pożyczki nie jest wynagrodzenie, a zasadniczą formę wynagrodzenia z tytułu udostępnienia kapitału stanowią odsetki naliczane od udostępnionej sumy (przewidziane zresztą w przedmiotowej umowie).

W zaistniałym stanie rzeczy postanowienie pkt. 1.4 b umowy z dnia 6 maja 2019 r. dotyczące prowizji uznać należy za abuzywne i niewiążące (art. 3851 § 1 i 2 k.c.). W ocenie Sądu należy mieć tutaj także na uwadze, że umowa została wypowiedziana po upływie 3 m-cy, zatem po tym okresie nie było nawet konieczności ponoszenia wydatków związanych z obsługą pożyczki.

W efekcie, Sąd I instancji uznał, że zasadne jest żądanie pozwu w części wynoszącej 4.705,52 zł; w pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne należało oddalić. Na zasądzoną kwotę składa się niespłacony kapitał w wysokości 4.000 zł., opłata przygotowawcza w kwocie 129 zł., prowizja w kwocie 327,10 zł., niespłacone odsetki umowne za opóźnienie od niespłaconych rat pożyczki (za okres jej trwania – wymagalne raty lipiec, sierpień, wrzesień 2019 r. – k. 27) w kwocie 189,42 zł (63,49 + 63,87 + 62,06) oraz kwota 60 zł. tytułem opłaty za „(...)” w kwocie odpowiadającej okresowi trwania umowy. Dalsze odsetki za okres po wypowiedzeniu umowy Sąd zasądził na mocy art. 481 § 1 k.p.c.

Zasądzone w punkcie 1. wyroku roszczenie, w punkcie 2. orzeczenia Sąd rozłożył na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Podstawą zastosowania powyższego przepisu jest wyłącznie uznanie Sądu, że szczególnie uzasadnione wypadki zachodzą. Uprawnienie to przysługuje w sytuacjach, gdy ze względu na stan rodzinny lub majątkowy strony zobowiązanej bezzwłocznie spełnienie przez nią świadczenia byłoby nadmiernie utrudnione lub narażałoby ją na niepowetowaną szkodę. Chodzi więc o wyznaczenie takiego terminu, który z jednej strony mógłby umożliwić pozwanemu wykonanie orzeczenia w sposób dla niego najmniej dotkliwy i nie narażający na nadmierne straty. Termin ten musi jednakże z drugiej strony uwzględnić słuszne interesy powoda i nie narażać go na dalsze szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 sierpnia 2015 r., I ACa 186/15, LEX nr 1797171).

Zdaniem Sądu sytuacja życiowa oraz materialna pozwanego uzasadniała rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Z zeznań pozwanego wynika bowiem, iż w chwili obecnej jest on w niekorzystnej sytuacji życiowej, co jest skutkiem uzależnienia, z którym walczył kilka lat. Pozwany samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe, utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 4.300 - 4.500 zł. Pozwany płaci około 1.400 zł. czynszu, 100 zł. za prąd, 3-40 zł. za gaz i 80 zł. przeznaczają na koszty dojazdu do pracy. Pozwany na leki antydepresyjne wydaje w skali miesiąca około 30-40 zł. Inne zobowiązania miesięczne pozwanego z tytułu zaciągniętych pożyczek zawierają się w kwocie około 1.400 zł. Sąd rozkładając zasądzone roszczenie na raty miał na uwadze fakt, iż w sytuacji, w jakiej znajduje się pozwany spłata całości kwoty dochodzonej pozwem stanowiłaby dla niego nadmierne obciążenie, co również nie byłoby korzystne dla powódki. Kwoty poszczególnych rat zostały przez Sąd określone w takiej wysokości, aby pozwany miał realną możliwość jej spłaty, co leży również w interesie powoda. Sąd miał na uwadze także to, że pozwany nie uchylała się od spłaty zadłużenia, w trakcie trwania postępowania w miarę swoich możliwości spłacał zadłużenie w stosunku do powódki.

Zważyć nadto należy, iż rozkładając zasądzone świadczenie na raty Sąd zasądził także żądane odsetki za okres do dnia wydania wyroku, co jest zgodne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale składu siedmiu sędziów, stanowiącym zasadę prawną z dnia 22 września 1970 r. (III PZP 11/70, OSNC 1971/4/61, LEX nr 1158). W uchwale tej wskazał nadto Sąd, iż rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do dnia płatności poszczególnych rat. Choć powodowi należąc będą się odsetki w przypadku zwłoki w zapłacie poszczególnych rat przez pozwanego, o czym Sąd zgodnie z art. 481 k.c. orzekł w punkcie 2. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powódka wygrała w 50 %, poniosła koszty z tytułu opłaty od pozwu w kwocie 500 zł., 17 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 1.800 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Łącznie 2.317 zł. z czego 50 % stanowi kwota 1158,50 zł.

O wynagrodzeniu pełnomocnika stron Sąd orzekał w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).